

"העולם הזה", שבועון חדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרניבך 12, טלפון 260134. תא-דואר 136. מען מברקי: עזמפרם. "הרפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' כדאכנידור. הפצה: גר בע"מ. גלופות: צינגורפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קיא קרי

צלמי וכתבי העולם הזה רגילים כבר לסכנות מסכנות שונות: איומי תקיפה מצד אנשים, שהמערכת הצליחה לחשוף את שחיתויותיהם; ניסיונות תקיפה מצד ח"ר לירוח למיניהם (כמו זה שתקף את אר רי אבנרי לפני שבועות מיספר, לאחר שטען כי אבנרי שתל במוחו מכשיר האננה); ניסיונות הצתה, איומים טלפרי ניים, וכדומה.

אולם נדמה כי בפני הסכנה הגדולה ביותר עמד דווקא הצוות אשר ערך את הכתבה על פארק הסאפארי ברמת-גן בי שבוע שעבר (העולם הזה 1914). למרות שהסאפארי נפתח כבר לפני שביר עות מיספר, הביא העולם הזה את כתבתו על הפארק, רק בגיליון האחרון. העיתור גים האחרים הקדימו אותנו, בהביאם כתר בות מצולמות של החיות, מנקודת-מבט אחת בלבד: החיות בתוך הפארק. אנחנו, לעומת זאת, רצינו לכסות את הסאפארי בדרך מיוחדת. החלטנו לצלם

חתכה רצינית. הוא ביקש מהחולייה לחתום על הצהרה שהסאפארי אינו אחראי אם יקרו אסונות, אולם יחד עם זאת הבטיח להגיש את מלוא העזרה. אחד העובדים המעולים ביותר בגן, מר שבניק בשם אמנון ריונפלד, מונה להיות המלווה שלנו. תפקידו של אמנון היה אומנם להשגיח שחברי המערכת לא יפריזו בהסתכנותם, אולם גם אמנון התאהב בנושא הכתבה, והגיש לנו כל סיוע אפשרי.

עם הזכרה המסוכן
מגפיים אדומים

היא חיה בלתי-מסוכנת, אך אמנון "הרי גיע" אותנו, וסיפר כי הגיראפה הצליחה כבר להעיף בבעיטה אדם שהרגיו אותה, למרחק ארבעים מטר.

בהדרכה מתאימה הצליחה פנינה להתקרב אל הגיראפה, ואפילו להאכיל אותה בענף מלבלב. אמנון עמד כל העת על המשמר, עם צרור של גבעול-יעשב, כדי לפתות את הגיראפה במידה שתמאס בפינינה ותחליט להראות לה את נחת-פרי סותיה — אולם לא היה צורך בכך.

החיה השנייה אצלה ביקרנו היתה הזברה. בגן מסתובבות כמה עשרות זכרות, אבל רק אחת מהן, מוישליה (משך שבועות קראנו לה מוישליה, ובכל פעם שהיתה נענית לשם, קיבלה גור, וכך התרגלה לשם). היתה מוכנה להתיידד עם עובדי הגן. "אבל מוישליה לא יודעת", הסביר אמנון, "שבעיטה עזה לגבי בני-אדם איננה מישחק".

היחסים בין מוישליה לפנינה התפתחו בסדר, אבל מוישליה השתגעה למראה המגפיים האדומים, אותם נעלה הצלמת

אילנה. באמצע הצילומים שכחה מוישליה לפתע את תפקידה כדוגמן, החלה דולקת אחרי אילנה, כאשר קריאות-האיום של אמנון מועילות רק לדרבנה. אילנה זינקה לעבר מכונית המערכת, נעלה עצמה בתוכה, עד יעבור זעמה של הזברה. כדי להביא אלינו את הקרנפים, היה עלינו להשתמש בחבית גדולה מלאה ב"משקה האהוב ביותר על קרנפים: חלב. הצבנו את החבית בשדה הפתוח, קרוב ככל האפשר לקרנפים, ואת פנינה ליד החבית. אמנון הבטיח לנו שהקרנפים יתעניינו בחלב, לא בפנינה, ואנו נוכל לצלם בשקט.

אמנון צדק, אבל רק עד שסיימו הקרנפים לשותות את החלב. פנינה, שעמדה בגבה אליהם, כשאיננה מצלמת במרחק מה ממנה, לא הבחינה באחד הקרנפים שהחל להסתער לעברה. רק צעקתה של אילנה: "היזהרו!" עוררה את פנינה להבחין בסכנה שמאחוריה. כולנו התחלנו לרוץ לעבר המכור. גית שחנתה לא הרחק ממקום האירוע, ונעלנו עצמנו בתוכה. אולם הקרנף, שהתרגנו על שטרפו נמלט ממנו, החל רודף אחר המכונית במלוא המרץ. רק אחרי

מתגנבת אל האנטיוזופות
התגנבות יחידים

נסיעה מהירה, אשר בתוככי הגן נחשבת ממש כמטרופת, 70 קילומטרים לשעה, הצליחנו לנתק סוף-סוף מגע עם הקרנף הרותח.

הביקור הבא-בתור לא היה מהמסור כנים, אך היה זה אחד ממיבצעי המסור בכים ביותר של אותה כתבה. הביקור

מדגמנת ליד הקרנף
אחרי החלב

פנינה מאכילה את הגיראפה
40 מטר באוויר